

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 20. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346606779920/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

II

Hver Torsdag Aften læste Pastor Nordbye højt oppe i Holting Skole. Han begyndte hen paa Efteraaret, naar der var blevet noget Forslag i Afnerne, og endte omkring ved den første April, naar Foraarsarbejdet begyndte. Det var mest Ungdommen, der kom til disse Møder, især de unge Karle og Piger, som han selv havde konfirmeret. De to sidste Vintre havde han læst Grundtvigs Oversættelse af Saxo for Folk. Nu i Aar vilde han prøve at læse en eller to af Bjørnsøns Fortællinger.

Børnene fra Holting fulgte i stor Spænding med Onkel Jørgen op til Skolen. – Det var den første Aften i Aar, og saa skulde de nu faa en Fortælling af Bjørnsøn, som de aldrig havde hørt før. – De kjendte hidtil kun *En glad Gut*. Den havde Onkel Jørgen læst hjemme i Præstegaarden flere Gange. Men denne ene Fortælling havde ogsaa i Præstegaarden og paa Holtinggaard givet Bjørnsøn en saare høj Rang.

Præsten og Morten Hejgaard, Nabomanden til Præstegaarden, gik foran. Bagefter kom Kathrine, Henriette, Karl, Anna, Katen Hejgaard og Husmandssønnen Niels Vibro's Niels.

»Hvem synes Du bedst om af alle Digtere?» sagde Anna til Henriette.

»Ja, hvormange er der?»

»Jeg mener af de rigtige Digtere, dem, vi kjender: Grundtvig og Oehlenschläger og Ingemann og Blicher og – ah – Saxo og Snorre og Bjovulf og Iliaden og Odysseen og Shakespeare og Bjørnsøn, – er der saa flere, Karl?»

»Ja: Njal og Bredahl.»

»Hvormange var det? – det var tretten. Hvem synes Du saa bedst om af dem, Henriette?»

»Jeg kan ikke saadan huske dem allesammen paa een Gang.»

»Jeg synes allerbedst om Bjørnsøn«, sagde Anna. »For Øyvind han er saadan, at han maatte jeg synes om – ham var jeg nødt til at tænke paa, enten jeg vilde eller ej. Men som nu Odysseus – han tænker

jeg da ikke paa, uden naar vi læser om ham. – Jeg synes, hvis jeg kunde blive som Marit, – det var det allerdejlteste, der var til.»

»Uh, jeg er næsten bange for at høre noget, der er ligesaa kjønt,« sagde Kathrine; »for saa er det jo hellerikke virkeligt.»

»Der kan da ingen Ting være saa kjønt som *En glad Gut*,« sagde Anna.

»Jo, Moder siger, at *Symøve Solbakken* er meget dejligere,« sagde Kathrine, hgefrem sagte og ængsteligt; »hun siger, at den kan man aldrig glemme, saalænge man lever.»

De tav alle fire. Det var dog underligt at skulle til at opleve saadant noget. –

Der var kommen en tredje Mand til og gik foran sammen med Onkel Jørgen og Morten I Fejlgaard. – Det var Gaardmand Lars Nielsen fra Høiting.

»Mon Lars Nielsen ogsaa vil op til Skolen?« hviskede Anna til sin Broder.

»Nej!« sagde han.

»Hvorfor troer I ikke?« spurgte Henriette.

»Jo, for han er een af Jætterne,« sagde Karl.

– De tre Mænd foran standsede. Der gik en Vej af til højre. – Lars Nielsen havde Ordet: »Nej, aa, nej, Hr. Pastor, A har ikke det allerfjærmeste at indvende imod, te der afholdes Møder. Det gjorde Djæres Formand ogsaa i sin Tid. Han holdt Bibellæsning i Skolen, saa vidt A mindes, en Gang hver fjerde Uge. – Men A kan ikke forstaa, hvad Børnene og de unge Mennesker de skal da bære saen noget for, som det, de fortalte os om sidste Vinter, naar de kom hjem fra Moderne, – vi havde en Tjenestdreng hos vos, som var nu saa møj fortaget af det – – Ja, kan A huske, hvad det da var: om nogen Trolde, eller Trolde-kjællinger – hvad't var – som gik og ragt' i Ilden med djer' lange Næser, hi, hi, hi – – Ja, A skal ikke nægte, A var saa forleet af't – –»

»Det kan jo ogsaa være godt at komme til at le en Gang imellem,« sagde Frøsten.

»Ja, ja – ja, ja! Men – eh – vi skulde jo vel ikke le af, hvad vor egen Sjælesorger han fortalt' vos.»

»Hvorfor ikke?«

»Hvorfor ikke? – A mener, det er vel ikke derfor, vi har en Sjælesorger, for te vi skuld' le af ham, nej, det er det vist ikke.»